

1) Az *Alef*ban azt írja, hogy 2006-ban komoly hitbéli kétségei támadtak. Mi okozta ezt a válságot?

A hit nem valami statikus dolog, állandó dinamikája van. Egy híres német misztikus mondta egyszer, hogy sokszor előfordult vele, hogy mielőtt átment az úttesten, hatalmas volt a hite, ám mire átért a túloldalra, elillant belőle minden áhítat. Így hát én nem is nevezném ezt válságnak, hiszen ez egy természetes folyamat, és mint ilyen, vannak hullámvölgyei. A kikristályosodott, megmerevedett hit elveszti igazi értelmét, és fanatizmussá válik. A hit attól növekszik, hogy a kétely és a belső tépelődés táplálja. Isten az ige, Isten a cselekvés – és a mi kapcsolatunk vele, amit „hit”-nek hívunk, szintén ennek a cselekvésnek a része. Vagyis: az én spirituális keresésem nap mint nap megkérdőjeleződik, és éppen ez teszi még erősebbé, akkor is, ha ez a kétely bizonyos időszakokban – mint például 2006-ban – kissé hosszabbra nyúlik.

2) Egyszer még azt is kimondja, hogy nem érzi magát közelebb Istenhez. Hogy érez ma ezzel kapcsolatban?

Az a tény, hogy vannak pillanatok, amikor nem érzem közel magam Istenhez, még nem jelenti azt, hogy Ő nincs mindvégig mellettem. Ő mindig mellettünk van, csak ezt fel kell ismernünk – ebben soha nem kételkedtem. Vagyis az ember, a maga korlátaival, mindenfélét kitalál, de a lelke közben azt mondja: „jól van, szenvedj csak, éld át a gyengeséged, de úgyis tudod, hogy számárság az egész – Isten soha nem hagyott el, és soha nem is fog elhagyni”. Az idő múlásával aztán mi is felismerjük ezt az igazságot.

3) Írói pályafutása elején, az olyan regényekben, mint a *Zarándoklat* vagy *Az alkimista*, egyértelműen megmutatkozott a spiritualitás iránti vonzalma. Az

Alefben viszont odáig jutott, hogy „a szent könyvek, a kinyilatkoztatások, a kézikönyvek és szertartások” abszurdnak tűnhetnek, és nem hoznak tartós eredményt. Nem félt a nyilvánosság elé tárni ezeket a kétségeit?

Már A *zarándoklat* és a Santiago de Compostela-i út óta életem egyik legmélyebb meggyőződése, hogy a rendkívüli az átlagemberek útján rejtezik. 1986-ban már csaknem húsz éve hittem folyamatosan a „titkokban és a kinyilatkoztatásokban”, meg a többi effélében, amikor a mesterem, J. felvilágosított: nézz körül, minden, ami titok volt, feltárul. A *zarándoklatot* a vezetőmnek ajánlottam, a következő szavakkal:

„Amikor útra keltünk, azt gondoltam, ifjúságom egyik legnagyobb álmát valósítom meg. Nekem te voltál D. Juan, a varázsló, és úgy éreztem, újraélem Castañeda sagáját a rendkívüli kereséséről. De te keményen ellenálltál minden próbálkozásomnak, hogy hóst faragjak belőled. Ez megnehezítette a kapcsolatunkat, egészen addig, míg meg nem értettem, hogy a Rendkívüli az Átlagemberek útján rejtezik. Ma ez a megértés a legértékesebb bölcsesség az életemben, ez teszi lehetővé, hogy bármit megtegyek, és tudom, hogy örökké el fog kísérni.”

4) A transz-szibériai út a harmadik zarándokútja. Miben hasonlít a Szent Jakab Útjához?

A Szent Jakab Útja fontos út volt a fizikai térben: elindultam A-ból, és eljutottam B-be, és utam során magamba szívtam mindent, amivel találkoztam. A Római Úton (1989) az időben kellett zarándokolnom: 70 napig kellett ugyanazon a helyen maradnom (jelen esetben a franciaországi Lourdes-ban), és annak ellenére, hogy a dolgok nem „történtek”, ahogy egy normális utazáson lenni szokott, az a tény, hogy csak bizonyos keretek között mozoghattam, arra készítette a lelkemet, hogy ugyanazokat a dolgokat különbözőképpen lássam. Végül pedig, a Jeruzsálemi Úton (amelynek része volt a transzszibériai utazás, ahol igyekeztem szintézisbe hozni minden ott szerzett tapasztalatomat) nemcsak a fizikai térben mozogtam, hanem az időben is (elhozván a múltat a jelenbe, a jelent pedig a múltba). Soha nem gondoltam volna, hogy sikerül róla írnom, de miután négy évig érleltem magamban, abban a biztos tudatban, hogy az írás a

legjobb módja a tapasztalataim leülepitésének, végül csak sikerült.

5) Az *Alef* visszatérés az egyes szám első személyű regényhez. Mi a különbség a fikatív és a nem fikatív könyv írása között?

Sokkal nehezebb nem fikatív könyvet írni, mert a szerzőnek nincs más választása, mint hogy kitarja a lelkét a nyilvánosság előtt. Ez nem mindig kellemes, de szükséges.

Ahogy Jézus mondta: „az igazság megszabadít titeket”.*

6) Egy mondatban összefoglalva: az *Alef* egy olyan pont, amelyben benne van az egész tér és az egész idő. De magának mit jelent az *Alef*? Csak egy fizikai pontot, vagy energiák találkozását is?

Ezt nagyon nehéz egy mondatban összefoglalni. De azt mondanám, hogy az *Alef* **van**.

7) Hilal az egyik előző életének szerelme volt, ő viszont azt mondja, hogy maga ebben az életben a szerelme. Hogyan kezelte ezt a kérdést?

30 éve élek házasságban ugyanazzal a nővel, és ez segít abban, hogy nyugodtan nézzek szembe az ilyen helyzetekkel. Az „életkor” is közrejátszik ebben: a szerelem szenvedélyes és érett kapcsolatot igényel, amilyen nekem van Christinával. Amikor Hilalt megismertem, 21 éves volt (bár idősebbnek tűnt). Mostanában e-mailben

kommunikálunk egymással: megérezte, hogy a közös élményünkről írok, és újra fölvette velem a kapcsolatot. Nem kérdeztem a szerelmi életéről, de biztos vagyok benne, hogy csak idő kérdése, és meg fogja találni azt az embert, akit Isten neki rendelt.